

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE**
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
 haar openbare terechtzitting van **26 januari 2004**
 het hiernavolgend **VONNIS** gewezen:

Not.nr. 66.46.100029/99/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, breigoedfabrikant, geboren te _____
 op _____, wonende te _____;
2. _____, met _____
 maatschappelijke zetel te _____, ingeschreven in
 het handelsregister te _____ onder nr. _____;
3. _____, met maatschappelijke zetel te _____
 , ingeschreven in het handelsregister te _____ onuer nr. _____.

Verdacht van : te _____)

de eerste,

de tweede en de derde (vanaf 2 juli 1999 datum inwerkingtreding van de wet tot invoering van de straf-rechterlijke aansprakelijkheid) :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning

hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,
 door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

in casu :

A.

1. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1999 tot en met 15 januari 1999 (stuk 45) :

het aanbrengen van een verharding (66.46.100029/99) ;

2. op niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1999 tot en met 31 januari 1999 (stuk 13) :

het plaatsen van een ijzeren hek waarvoor drie funderingsputten volgestort met beton werden gemaakt (66.70.53/99)

3. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 31 december 1971 (stukken 37, 51 en 54) tot 17 augustus 1998 :

het aanleggen van een betonstrook (66.70.580/98)

4. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1998 tot 17 augustus 1998 :

het plaatsen van een afsluiting (66.70.580/98)

B.

1. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1999 tot en met 15 januari 1999 (aanbrengen verharding) tot de datum van het bevel tot dagvaarding :

de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben (66.46.100029/99)

2. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1999 tot en met 31 december 1999 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding :

de sub A2 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben (66.70.53/99)

3. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 31 december 1971 tot 17 augustus 1998 : (aanleggen betonstrook) tot de datum van het bevel tot dagvaarding :

de sub A3 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben (66.70.580/98)

4. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1998 tot 17 augustus 1998 : (plaatsen afsluiting) tot de datum van het bevel tot dagvaarding :

de sub A4 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben (66.70.580/98)

lasthebber ad hoc werden aangesteld mr. advocaat met kantoor
 te respectievelijk mr.
 advocaat met kantoor te
 - de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 8 december 2003 :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituuat
 procureur des Konings ;
- de eerste beklagde in zijn middelen van verdediging voorgedragen door zijn raads-
 man mr. advocaat met kantoor te
 die de eerste beklagde heeft vertegenwoordigd ;
- de tweede beklagde in haar middelen van verdediging voorgedragen door de lastheb-
 ber ad hoc mr. voornoemd die deze heeft vertegenwoordigd ;
- de derde beklagde in haar middelen van verdediging voorgedragen door de lastheb-
 ber ad hoc mr. voornoemd die deze heeft vertegenwoordigd.

1. Feitelijke elementen zoals ze uit het dossier blijken

1.1.1.

Op 17 augustus 1998 werd door de politie van ingevolge een schrif-
 telijke opdracht van het gemeentebestuur een proces-verbaal opgesteld wegens een
 inbreuk op de stedenbouwregelgeving. Door de verbalisant werd vastgesteld dat op het
 perceel kadastraal gekend als

een betonweg (breed 3,75 meter) werd aangelegd evenwijdig lopend met de
 perceelsgrens die werd gebruikt als uitweg voor een bedrijf. Recentelijk werd over
 gans de breedte van het terrein een afsluiting geplaatst (geplastificeerde draad van
 ongeveer 1,70 meter hoogte bevestigd aan metalen palen). Deze werken werden uitge-
 voerd in agrarisch gebied (st. 1 st. DE.66.70.580/98). De verbalisant heeft verduidelijkt
 dat hij op 17 augustus 1998 had vastgesteld dat er een afsluiting was geplaatst, maar
 dat deze gelet op de nieuwe staat van de ursusdraad en de bevestiging aan de palen wel
 degelijk nieuw was (st. 79 DE.66.70.580/98).

1.1.2.

De eerste beklagde legde in dat verband de volgende verklaring af : "*... Ik ben gedele-
 geerd bestuurder van ... Meer specifiek wat betreft de verharding en de
 afsluiting kan ik verklaren dat wat betreft de afsluiting deze er stond sinds ik eigenaar
 ben van het onroerend goed tzt dit is sinds het begin van de jaren 1970. Dit is ook zo
 voor de verharding in beton die op het perceel ligt. Deze eigendom is in het jaar 1986
 ingebracht in Ik zal wanneer de zaken nodig zijn ze laten regulariseren*

1.2.2.

De verbalisanten stelden vast dat op het einde van de geasfalteerde weg een spievormig stuk grond (groot 18 meter op 5 meter) werd afgegraven en opgevuld met een verharding bestaande uit gemalen asfalt en kiezel. De werken werden uitgevoerd in agrarisch gebied zonder dat een stedenbouwkundige vergunning werd verleend (st. 610 DE.66.46.100029/99).

1.2.3.

Het stukje grond is eigendom van _____ Op 11 januari 1999 werd de beklagde verhoord. Hij verklaarde onder meer : "...Ik ben gedelegeerd bestuurder van _____ . Dit betreft de eigenaar van het stukje grond ... De exploitatie zelf gebeurt door _____ waarvan ik eveneens zaakvoerder ben. ... In het voorjaar van 1998 kocht _____ een klein stuk grond aan .. Deze aankoop was het gevolg van het dwarsliggen van mr. _____ Dit met de bedoeling om ons te toegang tot onze achtergelegen eigendom te beletten. Naastliggende asfaltweg in tevens ook onze eigendom. Het is _____ erom te doen ons ten allen tijde via deze locatie toegang te beletten. We hebben niet de intentie om het stukje verworven grond – gelegen in agrarisch gebied – te verharderen met materialen zoals beton, asfalt op puin uit bouwafval. De reden van verharding (teeltaarde met kiezel) dient enkel om niet voortdurend te moeten manoeuvreren bij het inrijden. .. Voor gans deze scheefgegroeide situatie te kunnen laten regulariseren is er bij het gemeentebestuur van _____ een dossier ingediend ... in aanmerking te komen voor een regularisatie zonevreemde bedrijven" (st. 19 DE.66.46.100029/99). De verbalisanten hebben benadrukt dat hun vaststellingen omtrent de samenstelling van de aangebrachte verharding niet te verenigen was met de verklaring van de beklagde ter zake (st. 17 DE.66.46.100029/99). Uit de verklaring van de aanklager blijkt dat wel degelijk een mengeling van beton en gemalen asfalt werd gebruikt als verharding (st. 47 DE.66.46.100029/99).

1.3.1.

Op 18 januari 1999 werd n.a.v. een klacht van _____ verbaal opgesteld omdat op het perceel gelegen te _____ drie funderingsputten werden gemaakt die waren volgestort met beton. Op de grensscheiding lag er een hek. Voor de plaatsing van het hek was er weliswaar een vergunningsaanvraag ingediend, maar deze was nog niet verleend (st. 1 DE.66.70.53/99). De klaagster benadrukte dat de werken werden uitgevoerd in agrarisch gebied en dat die werken moesten dienen om de eveneens niet vergunde betonweg verder te laten gebruiken (st. 3 DE.66.70.53/99).

1.3.2.

De eerste beklagde legde op 19 januari 1999 de volgende verklaring af als gedelegeerd bestuurder van "... Deze gronden zijn in exploitatie door Van deze zaak ben ik zaakvoerder. Wat betreft het hek en de daarbij horen de funderingsputten kan ik verklaren dat er voor deze zaak vergunning is aangevraagd ... Het is enkel de intentie om mijn terrein af te bakenen uit veiligheidsoverwegingen ..." (st. 5 DE.66.70.53/99). Op 23 november 2000 verklaarde hij : "... De werken zijn aangevat begin januari '99 en werden beëindigd dezelfde dag. Er werd voor de werken een bouwaanvraag ingediend doch die werd geweigerd. Ik heb de weigering gekregen omdat het agrarisch gebied is. ..." (st. 13 DE.66.70.53/99). De eerste beklagde verklaarde dat hij niet bereid was om het ijzeren hek en de funderingsputten te verwijderen (st. 20 DE.66.70.53/99).

1.4.

De eerste beklagde heeft verklaard dat hij de enige is die binnen de tweede en de derde beklagde de beslissingen neemt, respectievelijk als gedelegeerd bestuurder en als zaakvoerder. Hij verklaarde er alleen de volledige verantwoordelijkheid voor op te nemen (st. 70 DE.66.46.100029/99).

1.5.1.

De stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brief d.d. 31 juli 2001 een herstelvordering bezorgd (st. 45-47 DE.66.70.580/98). De verwijdering van de weder-rechtelijk aangelegde betonweg en afsluiting, gelegen aan de werd gevorderd en dit gekoppeld aan een dwangsom van 74,37 EUR per dag. Er werd gewezen op de strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften opgelegd door het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurd gewestplan (woongebied met landelijk karakter en agrarisch gebied) :

- de toegangsweg van 3,75 meter breed met een totale oppervlakte van 500 vierkante meter heeft geen agrarische of paragrarische bestemming maar wordt gebruikt als uitweg van een zelfstandige kleinhandel in kleding. Deze toegangsweg blijkt geen 40 jaar terug te zijn aangelegd doch wel na 1971 zoals blijkt uit de verklaringen van de vorige eigenaar (st. 83-85 DE.66.70.580/98) ;
- de verharding van ongeveer 200 vierkante meter bestaande uit losse steenslag in dolomiet, gelegen tussen de tuinen van de drie links aanpalende percelen en het achterliggend weiland, en te situeren op de grens van het agrarisch gebied en het woongebied met landelijk karakter wordt stedenbouwkundig onaanvaardbaar geacht en vormt een

inbreuk op het landschap ;

- de afsluiting geplaatst in een agrarisch gebied is vergunningsplichtig en strijdig met de bestemming.

1.5.2.

Bij brief d.d. 26 augustus 2002 werd een aanvullende herstelvordering bezorgd (st. 19-22 DE.66.70.53/99) bestaande in het verwijderen van het ijzeren hek, het verwijderen van de verhardingen, het verwijderen van de funderingen en het verwijderen van de afbraakmaterialen van het terrein, dit alles gekoppeld aan een dwangsom van 125,00 EUR per dag. De vordering werd gemotiveerd door de strijdigheid van de niet vergunde constructies met de bestemmingsvoorschriften.

2. Verjaring van de strafvordering

Gelet op wat hieronder wordt uiteengezet omtrent het strafbaar karakter van het misdrijf instandhouding en gelet op de vaststelling dat de aan de beklaagden ten laste gelegde feiten, voor zover bewezen, elk wat hen betreft de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet en dus samen één strafbare gedraging opleveren, neemt de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de datum van het bevel tot dagvaarding, zijnde 16 mei 2003. Er is dus in dit dossier (nog) geen sprake van de verjaring van de strafvordering.

3. Verzoek tot uitstel

De eerste beklaagde heeft in besluiten gevraagd dat gelet op een regularisatie die eerlang door de gemeente zou worden gerealiseerd de behandeling van de zaak uit te stellen. Op dit verzoek kan niet worden ingegaan. De eerste beklaagde heeft in besluiten zelf aangegeven dat een eerdere poging om via een sectoraal bijzonder plan van aanleg tot regularisatie te komen, is mislukt omdat de handelszaak van de eerste beklaagde daarvoor niet in aanmerking komt. De bewering van de eerste beklaagde dat de problematiek thans "eerlang" zou kunnen worden opgelost middels een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan (GRSP) overtuigt de rechtbank niet. Uit de brief d.d. 12 november 2003 van het gemeentebestuur aan de raadsman van de eerste beklaagde blijkt dat het GRSP zich nog maar in een ontwerpfase bevindt en dat de gemeente "plant" om midden 2004 de officiële procedure op te starten. Er is dus nog volstrekt geen duidelijkheid over het GRSP. Bovendien lijkt de problematiek van de beklaagden slechts te kunnen worden opgelost met een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) en bestaat er nog niet de minste indicatie wanneer dit plan zou tot stand komen ook al schreef het gemeentebestuur op 3 december 2003 aan de eerste en aan de tweede beklaagde dat de opname van de door hen gevraagde uitbreiding wordt "overwogen".

Samenvattend moet worden vastgesteld dat er niet de minste duidelijkheid bestaat over de reële kansen op regularisatie. In die omstandigheden zou ingaan op het verzoek van de eerste beklagde om de behandeling van de zaak uit te stellen het bestendigen van de onwettigheid impliceren en zou daarmee afbreuk worden gedaan aan het recht van alle partijen die bij het geding betrokken zijn – de beklagden, maar ook het Openbaar Ministerie en de herstellvorderende overheid – om binnen een redelijke termijn over de straf- en herstellvordering beslist te zien. Ingaan op het verzoek van de eerste beklagde zou rechtsweigering impliceren.

4. Gegrondheid van de strafvordering

4.1.

Het kan moeilijk worden betwist dat de eerste beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan het feit omschreven onder de tenlastelegging A1 : hij liet op een spievormig stukje gelegen in agrarisch gebied de grond afgraven en vervangen door een mengeling van asfalt en kiezel. De bewering van de eerste beklagde dat het zou gegaan hebben om teeltaarde met kiezel is volstrekt ongeloofwaardig in het licht van de duidelijke vaststellingen van de verbalisanten en de verklaring van de aannemer die deze werken heeft uitgevoerd. De omstandigheid dat deze verharding zou zijn aangelegd om de moeilijke toegang tot het bedrijf van de eerste beklagde bij eventuele evacuatie door hulpdiensten bij ongeval of brand te verzekeren kan geen afbreuk doen aan de strafbaarheid van deze feiten. De verwijzing die de eerste beklagde in besluiten meent te moeten maken naar artikel 3, 6° van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 is niet dienend voor het beoordelen van de vergunningsplicht aangezien op het ogenblik van de aanleg van de verharding dit besluit nog niet in voege was. Bovendien vergeet de eerste beklagde te vermelden dat er slechts vrijstelling is van de vergunningsplicht voor opritten naar het gebouw of de gebouwen die in de onmiddellijke omgeving van een vergund gebouw zijn gelegen waarbij onder onmiddellijke omgeving de ruimte moet worden verstaan binnen een straal van 30 meter rond de uiterste grenzen van een gebouw. Er blijkt niet dat aan de voorwaarde van de onmiddellijke omgeving is voldaan zodat zelfs indien het besluit van 14 april 2000 van toepassing zou zijn geweest er nog steeds vergunningsplicht is.

4.2.

Evenmin kan er ernstige betwisting over bestaan dat de eerste beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten omschreven onder de tenlastelegging A2. Zonder dat er reeds een stedenbouwkundige vergunning was verleend – er was wel een aanvraag ingediend – werden in agrarisch gebied drie funderingputten volgestort met beton teneinde een ijzeren hek te kunnen bouwen. Noch de eisen van een verzeke-

ringsmaatschappij noch artikel 29 van het veldwetboek kunnen een vrijgeleide bieden om zonder vergunning en in strijd met de bestemmingsvoorschriften constructies op te zetten.

4.3.

Ook de feiten omschreven de tenlastelegging A3 zijn in hoofde van de eerste beklagde afdoende aangetoond. De eerste beklagde heeft aanvankelijk voorgehouden dat de betonstrook zou zijn aangelegd voor 1960. Nader onderzoek heeft uitgewezen dat deze stelling, die aanvankelijk werd gestaafd met drie geschreven verklaringen van burens, niet met de werkelijkheid kan overeenkomen. Uit de duidelijke verklaringen van de vroegere eigenares van het onroerend goed waarop het bouwmisdrijf werd gepleegd, weduwe van [naam] blijkt dat bij de verkoop in 1971 er nog geen betonweg aanwezig was en dat die betonweg na 1971 moet zijn aangelegd. Ook aan de hand van de foto's die van deze betonweg zijn gemaakt en die aan het dossier zijn toegevoegd kan worden afgeleid dat de betonweg zeker geen 40 jaar oud is. Uit een door de eerste beklagde op 6 september 1978 ingediende bouwaanvraag en de daarbij gevoegd foto's blijkt dat er aan de achterzijde van het pand geen betonweg is vast te stellen. Ten slotte hebben ook de door de eerste beklagde gemelde getuigen hun aanvankelijke bewering dat de betonweg voor 1960 werd aangelegd afgezwakt en hebben zij ofwel voorgehouden dat zij niet meer wisten wanneer deze betonweg precies werd aangelegd ofwel verklaard dat de betonweg veel later (tussen 1987 en 1990) werd aangelegd dan aanvankelijk gedacht.

4.4.

Blijkens de dossiergegevens werd in opdracht van de eerste beklagde een afsluiting aangebracht. In besluiten werd voorgehouden dat deze constructie niet vergunningsplichtig zou zijn. Artikel 2, 9° van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 juli 1996 tot wijziging van het koninklijk besluit van 16 december 1971 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn ofwel van de bemoeiing van de architect, ofwel van de bouwvergunning, ofwel van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar bepaalde dat geen bouwvergunning was vereist voor de plaatsing van afsluitingen met een maximumhoogte van 2 meter die bestaan uit betonnen of metalen palen en draad of draadgaas, uit één betonplaat met een maximumhoogte van 30 centimeter en draad of draadgas, opgericht ter afsluiting van een goed. De verbalisanten hebben de afsluiting beschreven als een geplastificeerde draad van ongeveer 1,70 meter hoogte over gans de breedte van het terrein. Op basis van deze elementen moet de rechtbank vast stellen dat er op het ogenblik van het plaatsen van de afsluiting geen verplichting bestond om een bouwvergunning aan te vragen. De verwijzing die de door de stedenbouwkundig inspecteur werd gemaakt naar artikel 3, punt 9° b) van het besluit van de

Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is – waarin wordt gesteld dat er voor afsluitingen van minder dan 2 meter slechts vrijstelling bestaat van de vergunningsplicht voor zover die niet in agrarisch gebied zijn gelegen – is niet dienend aangezien deze bepaling op het ogenblik van het plaatsen van de afsluiting niet bestond. Overigens is deze bepaling inmiddels gewijzigd dat ook voor afsluitingen in agrarische gebieden er vrijstelling is. De eerste beklagde moet dan ook worden vrijgesproken voor het feit omschreven onder de tenlastelegging A4 en evident ook voor het feit omschreven onder de tenlastelegging B4. Er kan slechts sprake zijn van strafbare instandhouding indien datgene wat werd instandgehouden zelf strafbaar werd opgericht wat ten deze niet het geval is. De tweede en de derde beklagde kunnen derhalve evenmin voor het feit omschreven onder de tenlastelegging B4 worden aangesproken.

4.5.

Door de eerste beklagde wordt voorgehouden dat de instandhouding zoals omschreven onder de tenlasteleggingen B1 tot en met B3 niet langer strafbaar zou zijn. Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) heeft aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en vierde lid toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door de artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering geldt evenwel niet indien de handelingen, werken, wijzigingen gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbare gebieden, wanneer ze een onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder uitmaken voor de omwonenden en wanneer ze een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg. Het is duidelijk dat met de constructies omschreven onder de tenlasteleggingen A1 tot en met A3 een ernstige inbreuk werd gepleegd op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming zoals ze werden vastgesteld bij het door het koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurde gewestplan

Bovendien blijkt uit de feitelijke gegevens van het dossier dat deze constructies voor de omwonenden een onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken. De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1 tot en met B3 blijven dus ook na de inwerkingtreding van artikel 7 van het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003 strafbaar en het staat voor de rechtbank vast dat de eerste beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan een strafbare instandhouding, dit is het verzuim om een einde te stellen aan de onwettige toestand. De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1 tot en met B3 zijn dan ook in hoofde van de eerste beklagde afdoende bewezen.

4.6.

De derde beklagde is eigenaar van de grond waarop de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1 tot en met A3 en B1 tot en met B3 werden gepleegd en het gebruik van die gronden geschiedt blijkens de verklaring van de eerste beklagde door de tweede beklagde. De eerste beklagde heeft uitdrukkelijk verklaard dat hij de persoon en de enige persoon is die binnen de tweede en de derde beklagde de beslis-singen neemt. Er kan geen enkele twijfel over bestaan dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1 tot en met B3 (voor zover gepleegd na 2 juli 1999) een intrinsiek verband hebben met het maatschappelijk doel van de tweede en de derde beklagde of de waarneming van hun belangen en in elk geval naar de concrete omstandigheden voor hun rekening werden gepleegd. Deze feiten kunnen dan ook wel degelijk materieel aan deze beide rechtspersonen worden toegerekend. Ook een morele toerekening is mogelijk : de eerste beklagde bepaalt binnen de beide vennootschappen het beleid en hij bepaalt dit beleid alleen. Er moet dan ook worden aangenomen dat het een weloverwogen keuze was van de beide rechtspersonen om niet vergunde werken uit te voeren en in stand te houden. Op geen enkel ogenblik blijkt dat binnen deze rechtspersonen er bezwaar was om het door de eerste beklagde ontwikkelde beleid uit te voeren. De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1 tot en met B3 (voor zover gepleegd na 2 juli 1999) kunnen dan ook aan de tweede en de derde beklagde moreel worden toegerekend.

4.7.

De beklagden beroepen zich ten onrechte op de strafuitsluitingsgrond van artikel 5 al. 2 Sw. Er kan slechts decumulatie van veroordeling in de zin van artikel 5 al. 2 Sw. zijn en er moet slechts tot beoordeling van de zwaarste fout worden overgegaan indien blijkt dat de beklagde – natuurlijke persoon (in casu de eerste beklagde) niet wetens en willens heeft gehandeld. Uit de voormelde feitelijke gegevens van het dossier blijkt ontegensprekelijk dat de eerste beklagde – zijnde de natuurlijke geïdentificeerde persoon binnen de tweede en de derde beklagde – de hem en tevens aan de tweede en derde beklagde ten laste gelegde feiten wetens en willens heeft gepleegd. Decumulatie is derhalve niet mogelijk en de beklagden kunnen samen worden veroordeeld.

4.8.

De eerste beklagde heeft m.b.t. de derde beklagde verklaard dat het een patrimoniumvennootschap betrof die zich echter niet inlaat met verkopen, verhuren, verkavelen, bouwen of verbouwen of het plaatsen van vaste of verplaatsbare inrichtingen. Het maatschappelijk doel van de derde beklagde werd in de statuten omschreven als *“het beheer van roerend en onroerend vermogen”*, zodat wel degelijk moet worden

aangenomen dat zowel de eerste als de derde beklagde personen zijn die *“in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop of te huur zetten of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen”*. De omstandigheid dat handelingen als vastgoedmakelaar uit het maatschappelijk doel werden gesloten doet daaraan geen afbreuk. De verzwarende omstandigheid is dan ook bewezen zowel in hoofde van de derde beklagde als in hoofde van haar gedelegeerd bestuurder, zijnde de eerste beklagde.

5. Straftoemeting

5.1.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2 en B3 zijn in hoofde van de eerste beklagde en de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1, B2 en B3 (voor zover gepleegd na 2 juli 1999) zijn in hoofde van de tweede en de derde beklagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd.

5.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden (voor de drie beklagden), de gezinstoestand en de arbeidssituatie (voor de eerste beklagde) en hun positie in en hun belang voor de samenleving onder meer op socio-economisch vlak (voor de tweede en de derde beklagde) voor zover die de rechtbank bekend zijn.

5.3.

De door de beklagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklagden moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

5.4.

De eerste beklagde is   jaar oud en volgens de gegevens van het rijksregister samenwonend met zijn vrouw en zoon. Hij is actief in de textielsector en beheert vennootschappen. Hij beschikt niet over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden. Hij is reeds veroordeeld voor heling en een verkeersinbreuk zij het dat de veroordeling voor heling

dateert van meer dan 30 jaar terug. De tweede en de derde beklaagde blijken geen strafrechtelijke antecedenten te hebben.

5.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

5.6.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de eerste beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2 en B3 samen en aan de tweede en de derde beklaagden voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1, B2 en B3 (voor zover gepleegd na 2 juli 1999) samen de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. Aangezien de feiten zowel voor als na 1 januari 2002 werden gepleegd moeten de geldboeten in EUR zonder omrekening worden opgelegd.

5.7.

De eerste beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. De tweede en de derde beklaagde werden nog niet veroordeeld tot een geldboete van meer dan 24.000,00 EUR. Er mag worden aangenomen dat de beklaagden zich niet meer aan soortgelijke feiten of aan andere misdrijven zullen schuldig maken. Er kan dan ook aan de beklaagden uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte de uitgesproken geldboete zoals nader bepaald in het dispositief van dit vonnis.

6. De herstelvordering

6.1.1.

De stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brieven d.d. 31 juli 2001 en 26 augustus 2002 een herstelvordering bezorgd.

6.1.2.

De rechtbank moet opmerken dat er in de herstelvordering van de stedenbouwkundig inspecteur zoals bezorgd bij brief d.d. 31 juli 2001 ook sprake is van een verharding

van ongeveer 200 vierkante meter bestaande uit losse steenslag in dolomiet gelegen tussen de tuinen van de drie links aanpalende percelen en het achterliggende weiland, maar dat de beklaagden voor dit feit niet worden vervolgd. Op dit aspect van de vordering kan dan ook niet worden ingegaan.

6.1.3.

Gelet op de vrijspraak van de beklaagden voor de feiten omschreven onder de ten-lasteleggingen A4 en B4 kan evenmin worden ingegaan op de herstellvordering op dit punt.

6.2.

Artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd door artikel 8 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 het voorafgaand en eensluitend advies is vereist van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. De misdrijven die in hoofde van de beklaagden bewezen worden geacht zijn niet alleen gepleegd voor 1 mei 2000 maar zijn ook daarna blijven voortbestaan en dit minstens tot de dag van het bevel tot dagvaarding, zijnde 16 mei 2003. Derhalve dient op basis van artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 zoals gewijzigd ~~niet het eensluitend~~ advies van de voormelde hoge raad te worden ingewonnen. Artikel 198bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003 bepaalt bovendien dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd, wat nog niet is gebeurd.

6.3.

Artikel 149 § 1 van het decreet van 18 mei 1999, zoals gewijzigd door het voormelde decreet van 4 juni 2003 bepaalt dat voor misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd voor 1 mei 2000, in principe steeds het middel van de meerwaarde wordt aangewend. Deze bepaling kan in dit dossier evenwel niet worden toegepast en dit om meerdere redenen :

- het misdrijf is, zoals hierboven reeds uiteengezet, blijven voortduren tot op heden en dateert dus van na 1 mei 2000;
- het misdrijf zorgt voor een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de ~~bestemming~~ krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of het plan van aanleg, meer bepaald het bij koninklijk besluit van 7

november 1978 goedgekeurde gewestplan

Bovendien creëert deze bepaling voor de overtreders geen recht op een meerwaardevordering, maar wordt enkel bepaald in welke gevallen de herstellvorderende overheid deze herstelmaatregel mag vorderen.

6.4.

De door de stedenbouwkundig inspecteur geformuleerde herstellvordering is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2 en B3 een einde te stellen en legt aan de veroordeelden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet. Zij moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

6.5.

Door de stedenbouwkundig inspecteur werd tevens een dwangsom gevorderd per dag vertraging in de nakoming van de herstellvordering. In de vordering bezorgd bij brief d.d. 31 juli 2001 wordt een bedrag van 74,37 EUR gevorderd, terwijl in de vordering bezorgd bij brief d.d. 26 augustus 2002 een bedrag van 125,00 EUR wordt geëist. Het talmen van de beklaagden om tot herstel over te gaan verantwoordt het verbeuren van de dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. Het bedrag van de gevorderde dwangsom moet voor de beide vorderingen uniform worden bepaald op 74,37 EUR per dag. Dit bedrag is immers van aard dat het een gepaste aansporing vormt voor de beklaagden om zelf tot herstel over te gaan.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wet van 18 april 1878 houdende voorafgaande titel bij het wetboek van strafvordering, art. 2bis ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 191, 194 en 195 ;

Strafwetboek, art. 2, 5, 41bis, 66 ;

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, art. 44 § 1, 1°, 64 en 65 ;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42, 1, 1°, 66 en 68 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146, 1°, 147, 149, 153, 160, 198, 198bis en 204;

Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de opschorting, art. 8 en 18bis ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Spreekt de eerste beklaagde vrij voor het feit omschreven onder de tenlastelegging A4.

Spreekt de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde vrij voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B4 (voor de tweede en de derde beklaagde voor de feiten vanaf 2 juli 1999).

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3, B1, B2 en B3 samen en de tweede beklaagde en de derde beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1, B2 en B3 samen (voor zover gepleegd na 2 juli 1999) ELK tot een geldboete van 2.000,00 EUR, verhoogd met 40 decimes of 10.000,00 EUR bedragende.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklaagde uitgesproken geldboete van 10.000,00 EUR kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar voor de aan de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde opgelegde geldboete voor een gedeelte groot 1.800,00 EUR, verhoogd met 40 decimes of 9.000,00 EUR bedragende en bepaalt wat betreft de eerste beklaagde de vervangende gevangenisstraf op 81 dagen.

Spreekt bovendien lastens de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde de verplichting uit om ELK EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 40 decimen verhoogd, 50,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur over te gaan tot het volledig herstel van de plaats te

in de vorige staat, meer bepaald de verwijdering van de wederrechtelijk aangelegde betonweg, de verwijdering van alle puin van het terrein, de verwijdering van het ijzeren hek, de verwijdering van de funderingen en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen de voormelde termijn de stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur voor de provincie door en en dwangsom zal worden verbeurd van 74,37 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Wijst het herstellvordering voor het overige af als ongegrond.

Legt de eerste beklaagde de tweede beklaagde
en de derde beklaagde bovendien ELK een vergoeding op van 25,00 EUR
bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende
tarief in strafzaken.

Begroot de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie op 100,20 EUR
en veroordeelt de eerste beklaagde de tweede beklaagde
en de derde beklaagde elk tot een derde van deze kosten, allen
ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen gebleven tenlasteleggingen.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZESSENTWINTIG JANUARI TWEEDUIZEND EN VIER.

Aanwezig :

Ondervoorzitter,
substituut procureur des Konings
ea adjunct-griffier.